

KINH DIỆU PHÁP THÁNH NIỆM XỨ

QUYỂN 5

Khi ấy, vua trời Đế Thích nói với chúng trời:

–Ông đã tạo điều lành, phải nên giữ lấy và làm cho tăng trưởng như ý, vui mừng rồi liền nói kệ:

*Ba điều lành đã tạo
Ba loại, ba nhân duyên
Ba vị, đến ba địa
Ba đức, ba đại quả
Không giết, thí tối thượng
Pháp này ông ưa thích
Được nhãn nhục chân thật
Được sinh các cõi trời
Tùy thân, có cung điện
Thọ sướng vui cùng tột
Nếu người ưa điều ác
Sinh nơi không an vui
Bị tà pháp trói buộc
Làm sao để ra khỏi!
Cái lành trời, người tạo
Vốn huân tập trong thức
Khi nghiệp kia cảm quả
Được sinh cõi trời, người
Ưa thích nơi sinh ấy
Tâm tự tại an vui.*

Lúc đó, trời Đế Thích lại nói:

–Các ông đã đầy đủ phước đức lớn, được sinh ở cõi trời, hưởng thọ sự sướng vui ở cõi trời, tùy theo phước quả của họ hơn hay kém mà có sai khác; nếu tạo ra nhiều phước đức, huân tập trong thân thức, về sau sinh ở cõi trời, được nhiều sướng vui. Như vậy, tất cả

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

vườn rừng, hoa trái đều làm cho vui thích và vừa ý, khi vào trong rừng kia, có loài phi điều trời, diễn nói âm thanh, khiến người thích nghe. Lúc này, vì Thiên tử kia, liền nói kệ:

*Lành thay những bậc Hiền!
Đời trước tu thiện nghiệp
Kiên trì bảy luật nghi
Thành tựu quả tối thắng
Sinh trong cõi trời kia
Được quả báo sướng vui
Thọ trì các cấm giới
Được lìa khổ, chìm đắm.
Vì do giới thanh tịnh
Được ao trời tốt đẹp
Tùy ý mà tắm gội
Lại mưa hoa vàng tía,
Tung khắp ở trên thân
Cùng ao công đức kia
Dùng hạt giống giới ấy
Để ngăn ngừa từng niệm.
Lên cõi trời vui đẹp
Tùy ý mà thọ dụng
Nếu ý người đã quyết
Cấm giới nên giữ gìn.
Khi sinh cõi trời kia
Sướng vui vô bờ bến
Dùng giới này trang nghiêm
Đạt được quả Thiện Thệ,
Mà thọ vui giải thoát
Phá giới: Tội ác nặng
Như dao và lửa độc
Nên vững vàng giữ giới.
Tu bố thí pháp tài
Xa lìa mọi chê bai
Nghiệp có trên dưới, giữa
Quả cảm cũng như vậy.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nay được thân báo thặng
Thường đội vòng ánh sáng
Thọ nhiều niềm vui trời
Thân sạch sẽ không dơ.
Nếu người tạo nghiệp ác
Quả khổ tự buộc thân
Lần lượt bị chìm đắm
Sinh tử không cùng tận.
Ông đã sinh đến đây
Hưởng thọ niềm vui trời
Dạo khắp các vườn rừng
Chớ buông lung dính mắc,
Buông thả lỗi lầm nhiều
Như Lai vẫn thường nói
Vì thế người buông thả
Hơn hết trong ba độc.
Tinh tấn như cam lồ
Tâm tánh tự mát mẻ
Chấm dứt vòng sinh tử
Rốt ráo đến bờ giác.
Như Lai, ta thuở kia
Diễn nói lời vi diệu
Mau tu hành lìa ngã
Chớ đắm trong điên đảo.
Nếu có người chống đối
Tham lam sinh cùng hoặc
Đoạn duyên giải thoát kia
Bị chìm đắm biển khổ.*

Khi ấy, trời Đế Thích cùng với chư Thiên nữ và tất cả Thiên chúng nhanh chóng đi đến Thiện pháp đường đến nơi rồi tất cả đều cùng nhau thỏa thích với đủ các loại vui chơi. Lúc đó, vua trời xem xét sự vui thích của Thiên chúng, biết họ đang tự giả dối đam mê, làm tăng trưởng phiền não, nên liền nói bài kệ:

*Trong cảnh giới giả dối
Tham ái không biết đủ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Hữu tình ôm mê đắm
Phiền não sẽ tăng trưởng,
Bị cảnh trói căn thức
Như độc trong thức ăn
Thời sau đó nếu hết
Mê buồn không an vui,
Không trước, sau và giữa
Chẳng đời này đời sau
Khi nhân duyên hội ngộ
Không ai khỏi nghiệp báo.*

Trời Đế Thích nói kệ này rồi, lại bảo tiếp:

–Giả sử tuổi trẻ, sức mạnh, chưa hẳn là sống mãi; bốn tướng biến đổi thì mau chóng tan diệt; khoái lạc hiển bày, tự tánh không có thật; khi cái vui đã thọ hết, thân tâm bị thúc ép không lúc nào được an ổn, các ông chớ để cho si mê, ngu hoặc dối trá, lường gạt, nếu đối với tất cả cảnh giới cứ dính mắc không biết đủ, thì sau đó đại hoạn đến; giống như lửa dữ, thiêu đốt cây cỏ, tham đắm vào cảnh giới, thì thêm nhiều lỗi lầm, cũng lại như vậy, bị lửa phiền não thiêu đốt thân tâm, trái bỏ chánh đạo, khi tướng tuy hiện ra, cõi trời cũng bị đọa lạc. Thế nên, ta nay giáo hóa các ông, khiến cắt đứt phiền não, khử trừ mê hoặc, tất cả chúng trời, từ đây luôn tạo lợi ích, đối với pháp hạnh cao tốt, chí tâm tu tập, sau được vắng lặng và an vui hơn cả. Nay ông chớ có cao ngạo, mau tạo ruộng lành, đối với đời tương lai, liền được quả báo cao tốt, vừa ý vô tận. Nếu tạo nghiệp ác, các thứ báu theo thân, cung trời cũng bị rơi xuống, chìm đắm trong nẻo ác, tất cả cung điện lầu gác thấy đều ẩn mất.

Khi ấy, trời Đế Thích thấy Thiên tử kia, mạng vừa hết trong chốc lát bị đọa vào nẻo ác, liền nói kệ:

*Hương hoa sen rất thơm
Các loại mọc trên núi
Món báu vừa ý nhất
Để trang nghiêm khắp nơi,
Suối chảy và ao tắm
Hoa cây trái đủ sắc
Và cây kiếp vàng tía*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Đàn chim đậu ở trên,
Thường hót tiếng rất hay
Vui lòng các chúng trời
Litu ly báu không dơ
Xen lẫn ánh sắc vàng,
Lâu dài đẹp hơn cả
Trang nghiêm luôn vừa ý
Quần sinh không xa lìa...
Nên biết là giả tạo,
Như bọt trên mặt nước
Như điện chớp, mây trôi
Cũng như thành Tầm hương
Chốc lát liền tan mất.
Nếu sinh tham, giả dối
Rơi xuống đường luân hồi
Như lửa độc si ái
Thieu đốt các căn lành
Chúng trời bị tổn giảm
Bỏ tất cả Bồ-đề.*

Trời Đế Thích lại nói tiếp:

–Nếu trời ngu si, thương người cuồng hoặc, sẽ bị trời A-tố-la và La-sát... hàng phục, về sau đọa vào địa ngục, làm rồng rắn, xa lìa chư Thiên, ở mãi trong ba cõi, như dây trói buộc, không được tự tại; nếu lìa si ái, tỏ rõ thông đạt, làm lợi ích hữu tình, nương về Phật đạo, ra khỏi thế gian, đoạn hữu và ái, được Nhất thiết trí, bình đẳng vô ngại, được ba môn giải thoát, chứng ngộ khổ không, đến Niết-bàn chân thật, xa lìa luân hồi, không thọ thân sau, sắc, hương, vị, xúc không còn dính mắc.

Khi đó, vua trời thấy các chúng trời trong mỗi niệm vô thường lại tăng thêm nhiều lỗi lầm; hết lòng thương xót, phát lời chân thật, nói bài kệ tụng:

*Hết thấy ở cõi trời
Chìm đắm trăm ngàn kiếp
Giống như vòng lửa quay
Sinh tử không cùng tận,*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thấy người bị vô thường
Không xem xét chính mình
Về sau khi mạng chết
Tai hại cũng như vậy.
Nếu bỏ tâm dơ bẩn
Không đắm trong cảnh giới
Sinh tử chẳng thể hại
Thường trụ chân tịch lạc.
Nếu vi phạm giới hạnh
Như say uống thuốc độc
Chẳng phải quân ma trời
Trói buộc, ai cứu giúp,
Bụi trần dính trên mặt
Trong lòng sao thấy biết
Mạng tàn nằm giữa rừng
Ai mà còn say đắm.
Nếu sinh lòng tham ái
Cùng chịu khổ, vô thường
Vĩnh viễn nơi sinh tử
Đang xa lìa an vui,
Ác lớn không dứt bỏ
Bị luân hồi từ đây
Ví như gió bạo ác
Thổi lay lá đỉnh núi.
Tự nghiệp được sinh Thiên
Quả sướng vui tự nhận
Giới sáng không ngu mê
Tự đầy đủ an vui,
Tham ngu bị đọa lạc
Như lửa phát ra khói
Sau tự đọa địa ngục
Nghiệp báo cũng như vậy.*

Lúc đó, có vị trời tên là Ô-ba-miệt-du, do sức của nghiệp lành đời trước, được sinh ở cõi trời Đao-lợi. Khi ấy Tỳ-kheo vì vua trời này mà nói bài kệ tụng:

www.daitangkinh.org

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nếu tạo các loại nghiệp
Khắp nơi vọng phan duyên
Do sức tâm mê hoặc
Tạo nên tất cả nghiệp.
Vì tâm trước tối thắng
Tâm sau sinh liên tục
Dẫn sinh không gián đoạn
Nhân ba cõi vô tận.
Tất cả nghiệp báo thân
Lìa tâm không thể được
Thế nên hàng phục tâm
Sẽ được quả vô tận.
Ông cần mau tấn tu
Điều phục lìa mê chấp
Được tùy tâm mãn nguyện
Rốt ráo được an vui.
Nếu luôn điều phục tâm
Vĩnh viễn lỗi không tăng
Người trí khéo điều tâm
Các khổ không thể hại.
Nếu tâm bị khổ kia
Sao liên tục chịu khổ
Trong tất cả cảnh giới
Được quả báo nhẹ nhàng.
Trời, người, A-tố-lạc
Các Rồng, Quỷ, La-sát
Không lìa nơi một tâm
Tâm làm chủ ba cõi.
Ba cõi tự tâm sinh
Trời, người cùng địa ngục
Tùy tâm sinh tội phước
Trôi dạt bị chìm đắm,
Hoại nhân lành mê cảnh
Sinh ngu, si, tham, ái
Chịu khổ, rộng vô biên

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chìm đắm khó ra khỏi.
Sức tâm khó điều phục
Theo đuổi nhanh như gió
Thiên nhân chớ duyên hình
Tướng thức đều như vậy.
Người trí khéo điều phục
Xa lìa ma trói buộc
Vượt khỏi sông sinh tử
Mau đến bờ bên kia.
Nghĩ hoặc không ngay thẳng
Nạn ác nhiều không đáy
Hạnh vi tế một, nhiều
Không trụ trong sát-na
Hành tướng ẩn khó lường
Không thân khắp mọi nơi
Ai dẫn dắt thế gian
Người qua lại là ai?
Ẩn kín sâu trong pháp
Tạo ra nghiệp của thân
Tuy thấy hành sai khác
Chớ cho pháp tương ưng.
Vì sao khó điều phục
Không sắc, không hình tướng
Chúng sinh bớt xấu ác
Như mắt sáng giữ cảnh.
Tuy thấy điều tốt xấu
Ví như việc mộng ảo
Bản tánh đáng khó cùng
Ai lại có thể thấy?
Dẫn dắt cho quần sinh
Thường lưu chuyển các nẻo
Kiếm bèn không cắt đứt
Lửa dữ đốt chẳng đứt,
Tâm tất cả hữu tình
Tướng nghiệp lực như vậy*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Dây nghiệp rất bền vững
Trói buộc với quân sinh
Ba tánh mà chẳng còn
Chốc lát thiện chẳng thiện!
Cũng lại đều bỏ hết
Vịn bám cửa sáu căn
Vọng cầu với trần cảnh
Nên dính mắc thế gian
Không hiểu pháp sinh diệt
Như gương chiếu ở trước
Mà không chiếu ở sau.*

Bấy giờ, Thiên tử nghe Tỳ-kheo kia nói việc như vậy. Biết thưở xưa toàn làm các điều lành, nay được thân thù thắng, nên liền nói kệ:

*Xưa tu tâm tịnh diệu
Cẩn thận giữ giới hạnh
Do nhân vi diệu này
Được trụ đạo an vui.
Người khéo giữ gìn giới
Phòng trái với luật nghi
Sẽ đoạn trừ các hoặc
Chứng đạt vui tịch diệt
Giới có oai đức lớn
Vượt qua khổ các cõi
Cho đến khi mạng hết
Không sợ nẻo ác kia.
Đường ác, không thể cứu
Sức giới cứu tối thượng
Nếu có người giữ giới
Vạn điều lành nương tựa,
Sau được quả sinh Thiên
Vĩnh viễn là hiếm nạn
Phật pháp, thầy Thánh chúng
Ba cõi đều tôn trọng.*

Lúc đó, các Thiên tử... nắm vóc sát đất đem thân đánh lễ lòng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

tôn trọng, ngay lúc ấy, trời Đế Thích cũng vui mừng gặp bội, ca ngợi sâu xa và liền nói kệ:

*Giải thoát độc tham sân
Quần sinh gần bạn đạo
Có thể đến bờ giác
Ta nay quy mạng lễ
Hàng phục lỗi ngu si
Vô vi, không gì bằng
Hết thấy đều tôn kính
Ta nay quy mạng lễ.*

Khi ấy, trong cõi trời kia, có các phi điều, vui chơi ở giữa hư không, hoặc bay lượn cao thấp, hoặc ở trong ao báu, đùa giỡn trong nước, có các Thiên tử ưa thích sự phóng đãng, cùng với các phi cầm, dạo chơi đam mê dục lạc không sợ đường ác, có Tỳ-kheo vì Thiên tử kia, tuyên nói kệ tụng:

*Bàng sinh ham dục lạc
Vui chơi kiêu ngu mê
Chúng trời cũng như vậy
Các loài phi cầm kia
Bậc Chánh Giáo tuyên nói:
Tâm các ông điên đảo
Không sợ nơi nghiệp ác
Quá vui đắm thế gian
Nếu trời có nghiệp tội
Rơi xuống ở địa ngục
Nghiệp lực, độc như vậy
Người trí thường xa lìa
Người đức mỏng, tuệ ít
Trước chỉ quán dục lạc
Trái lại không tư duy
Thành tựu các quả khổ
Nếu người có trí tuệ
Quán khắp mọi điều ác
Cầu đoạn trừ ác nghiệp
Lợi ích các quần sinh*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nghiệp ác sinh các khổ
Nhân tốt được lìa trôi
Hành tốt xấu không đồng
Quả báo cũng như vậy
Mê khổ cho là vui
Cầu an không thể được
Trí đủ chẳng lồi lõm
Không lâu đến vắng lặng
Khéo tu các tỉnh nghiệp
Tìm cách nhóm căn lành
Tam-muội tự hiện ra
Mau đến bậc Vô sinh
Chớ lưu luyến bàng sinh
Vui chơi nơi vườn tược
Biếng nhác càng tăng thêm
Sau đọa loài phi cầm
Nếu lại vô thiếu trí
Nghiệp tốt xấu không phân
Ngạ quỷ, A-tố-la
Địa ngục cũng như vậy
Vớ nghiệp hay phân biệt
Quả báo cũng thông đạt
Ở trong các nghiệp kia
Tướng sạch như thâm cùng
Ngày đêm thường tinh tấn
Nghĩ ba môn giải thoát
Không còn đọa địa ngục
Rốt ráo được an vui
Thiên tử, ông nên biết!
Tự vui tự khéo thành
Tự hoặc sinh tự khổ
Khổ vui chẳng lìa tâm
Nên xa lìa lồi lõm
Dính mắc các trần cảnh
Phóng túng bị mù lòa*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chợt cái chết đến giục
Chìm đắm nơi địa ngục
Khổ não không cùng tận.*

Lúc đó, vị trời kia có trăm ngàn Thiên nữ, sắc tướng đoan nghiêm tùy ý tự tại, ở giữa rừng kia ca hát chơi đùa. Có loài phi cầm, biết điều lành đời trước của trời, liền nói bài kệ:

*Xưa siêng tu nghiệp lành
Nay lại được sinh Thiên
Nếu hành trái nhân lành
Sẽ chìm đắm nẻo ác
Nghiệp báo đã quyết định
Chư Thiên đều bình đẳng
An vui chẳng an vui
Nay các ông phải biết
Ái nhiễm vốn làm hại
Dây nghiệp theo trời buộc
Luân chuyển không cùng tận
Dây nghiệp lại làm nhân
Trên đến Phi tướng xứ
Dưới đến ba nẻo khổ
Qua lại mau như gió
Sinh số lại như mưa
Tuần hoàn trong các nẻo
Vô tử mãi như vậy
Nếu người tâm vắng lặng
Như nước sạch trong suốt
Như hư không ly ngại
Đạt được vui tối thượng
Năm thức duyên trần cảnh
Ba ác nghiệp kéo theo
Một pháp cũng bỏ hết
Không được sinh cõi trời
Sát, đạo, dâm, vọng, độc
Thường làm bạn đường ác
Như lửa cháy thiêu đốt*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Người trí nên quán sát
Ưu chân thật, nhẫn nhục
Ra đời gặp bạn lành
Nếu gần gũi tu tập
Sẽ được quả tam thiên
Chế ngự ý tà loạn
Cẩn thận dụng các tham
Sau chắc chắn sinh Thiên
Thành tựu quả nghiệp sạch
Nếu với nghiệp sinh tử
Mà không cầu giải thoát
Quỷ Diêm-ma sát đến
Làm sao trốn tránh được.*

Lúc ấy, trời Đế Thích lại bạch:

–Nếu có chúng sinh không sợ điều ác, đối với tất cả mọi nơi tâm đã bị dính mắc, do dính mắc nên không có trí tuệ, nói dối, nói thêu dệt, dối trá, nịnh hót, làm não loạn hữu tình, quay lưng với lời dạy chân chánh, thân cận thầy xấu, bất hiếu cha mẹ, cho đến làm gián đoạn căn lành, dây nghiệp trói buộc, như mũi tên bay nhanh, khi chết đọa vào địa ngục, đủ thứ hình phạt, chịu mọi cực khổ, không có dừng nghỉ; các ông từ nay, đối với tội duyên sinh tử, phải mau xả bỏ, chớ nên tham đắm, đối với tự thân, mạng phần có hạn, có dài có ngắn, phải xem xét kỹ lưỡng các hạnh hữu vi, trong từng sát-na đều có sinh diệt, đâu có lâu dài, như bọt nước, như hình bóng trong gương, như điện chớp, như mây tan; nếu như phước trời hết, các thú vui đều không còn; tất cả tướng suy chột hiện ra thúc ép thân tâm nên nhẫn như thế nào?

Vì thế, nay ta tuyên nói chỉ bảo như vậy ông phải siêng năng thực hành tinh tấn, nhẫn nhục nhu hòa, thương xót hữu tình, bảo vệ sáu căn, tu hành bốn Đế, không lấy oán thân mà tu bình đẳng, trí tuệ tăng trưởng, thâm nhập nghĩa vị, bỏ vọng theo chân, chỉ dẫn thiên định, khi hết hoặc nghiệp sau đó không sinh sẽ được giải thoát.

Khi ấy, trời Đế Thích muốn nói rõ lại nghĩa trên mà nói bài kệ:

*Như vậy mười hai xứ
Sáu cảnh và sáu căn*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Khi các thức sinh diệt
Tương ưng thành vọng tưởng
Người trí khéo tu tâm
Không trụ sắc các pháp
Nhập vào môn vắng lặng
Lặng yên không một tướng
Cần cầu pháp vắng lặng
Không đọa cõi Ma-la
Dùng tâm sạch đẹp này
Để luôn luôn nhớ nghĩ
Nếu hành tuệ như vậy
Hoặc khổ sinh chỗ nào
Ở trong ba đời kia
Đều tự tại, không sợ
Phiền não trời tự mở
Tội như không thể nhiễm
Mắt tuệ được tròn sáng
Thường trụ hạnh chân tịch
Thân trời rất sướng vui
Còn bị tội như giục
Vì sao người ngu mê
Rộng tạo mười nghiệp ác
Nếu người tu trí tuệ
Hiểu rõ gốc tội phước
Sợ khổ nghiệp hại chết
Cái gốc: Phải thoát khổ.*

Thuở xưa, vào lúc Đế Thích nghe Đức Thế Tôn, nói về những việc trong nẻo ác, ông liền vì Thiên chúng mà tuyên nói.

Đức Phật bảo:

–Nếu người nào được khỏi tội gốc của sinh tử, thường gặp bạn lành, trồng được các gốc lành; nếu sinh cõi trời thọ hưởng sướng vui vì diệp có cung điện trang nghiêm, báo ứng vô lượng; nếu không rơi vào đường ác mà lại đắm say vào những sướng vui, khi hết phước lành, ắt sẽ đọa lạc. Ví như đèn đuốc cần có nhiên liệu, khi nhiên liệu hết, đèn liền tắt; như vậy, đọa rồi lại bị gió nghiệp nhanh chóng thổi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

xoay qua lại thế gian xoay tròn không dừng; nếu các người trí, chánh định tương ứng đây nghiệp vô minh không thể lay động. Ví như rễ sen mọc nơi núi Tu-di, không thể lay động.

Khi ấy, vị trời kia, nghe Thiên đế nói pháp này rồi, liền dùng kệ ca ngợi Thiên đế:

*Nay ngài nói pháp này
Dứt trừ tất cả chướng
Tôi y lời Thiên đế
An trụ không sợ hãi
Cùng các quần sinh kia
Làm người cha từ bi
Tuyên bày thành Niết-bàn
Khiến họ được lợi lạc
Pháp vốn không sai khác
Thiên đế khéo tuyên nói
Nay gặp thầy dạy đúng
Được đến đạo Vô thượng.*

Khi ấy, Thiên đế lại bạch:

–Chớ tham đắm vào của cải ở thế gian; nếu người lìa bỏ nó, thì trí tuệ sẽ sinh ra, nếu trở lại ưa thích thì căn lành bị phá hoại, bảy thứ Thánh tài dần dần mai một, trải qua trăm ngàn đời chìm đắm vào đường ác. Lại nữa, tiền tài ở thế gian không vững vàng tồn tại, bị nước lửa, giặc cướp và các thế lực của nhà vua đoạt lấy, nếu là pháp tài có bị các tai vạ nước và lửa, trọn không thể hoại được. Chúng chư Thiên các ông tuy có thế lực, đầy đủ các căn, thân được ánh sáng nhưng khi tướng suy hiện ra, liền sinh sầu não, rơi xuống hư không, trải qua trăm ngàn du-thiện-na, vào trong nẻo ác kia.

Đế Thích liền nói kệ:

*Như ông, đại sướng vui!
Giàu có, không thể lường
Khi tướng suy hiện ra
Nhất định vào nẻo ác
Như nghiệp đang tạo ra
Tùy nghiệp quả lại sinh
Tướng nghiệp lành cao đẹp*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Quả dị thực cũng vậy
Nghệp có trên giữa, cuối
Cùng phẩm loại tốt xấu
Khi có quả báo kia
Hơn kém cũng như vậy
Các ông suy nghĩ kỹ
Sức sắc thân cao tốt
Không tránh khỏi sinh diệt
Làm sao mà không đọa
Thí như các giống lúa
Bị lửa dữ đốt cháy
Thieu đốt đã phá hoại
Mâm làm sao được sinh!
Thân nhẹ rỗng giả tạo
Bốn tướng mau biến đổi
Như ánh lửa đèn sáng
Không trụ trong sát-na
Tâm tướng cũng như vậy
Rỗng giả không chân thật
Luôn bị lậu tăng theo
Làm sao được an vui
Xả bỏ mọi cảnh đối
Chớ tự yêu thân này!
Nhất định khỏi luân hồi
Mau đến nơi bờ giác.*

Khi đó, vị trời ấy có phi điều nói:

–Nay chúng ta, đang ở rừng Ô-bát-la, ở giữa rừng kia, có ao tắm lớn, mọc nhiều hoa sen hồng, khi nở mùi thơm phảng phất; thân cánh lông của chim có nhiều màu sắc lẫn lộn, hình dáng giống như bầy bâu, mắt có ánh sáng, giọng hót rất hay, phi điều này vui chơi mãi ở trong rừng. Thiên tử quán sát sự ham thích say mê của phi điều, liền nói bằng kệ:

*Ta thường ham vui chơi
Trời, người, yêu cũng vậy.
Tuy trời khác cảm thú*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Ái nhiễm thì không hai
Không giữ gìn pháp hạnh
Làm sao được giải thoát
Nếu các trời như vậy
Phi cầm khác chỗ nào
Nay lại bảo các ông
Chớ đắm năm dục lạc
Nên tu pháp thù thắng
Sẽ được đại giải thoát
Khổ, sinh, già, bệnh, chết
Mãi không hại thân kia
Thân trời cùng loài cầm
Được thiện lợi bình đẳng.*

Bấy giờ, Đế Thích lại bạch:

–Nếu có người trí lìa như để được trong sạch, tội lỗi ở thế gian có biến khắp trời này, cũng không thể làm cho chìm. Vì sao? Vì người trí kia, đối với nhân duyên sinh khổ, có thể hiểu rõ; vả lại, đối với mọi ân ái của bằng hữu tri thức và quyến thuộc ở cõi trời kia, không hề bị luyến tiếc! chứ Thiên các ông, ngu si tham đắm, không lìa luân hồi, nên cùng các loài phi cầm kia, cũng không có khác. Lại có chúng sinh, đam mê uống rượu, mắc tội rất nhiều. Vì sao? Vì tâm thức của hữu tình mê loạn, nên phạm phải nhiều lỗi lầm; sức rượu tuy mất, nhưng nghiệp báo không bao giờ mất, ở trong năm nẻo xoay tròn không dừng; ở trong tất cả tội, hơn hết là tội tăng thượng mạn, cho đến câu-chi kiếp vẫn lưu chuyển không dừng, chìm đắm nẻo ác, bị phiền não trói buộc, như Đức Phật đã nói.

Bấy giờ, trong vườn của Đế Thích kia, có nhà diệu pháp, với đủ loại châu báu trang nghiêm cao đẹp hơn hết. Lúc đó, chúng chư Thiên đã đến trong nhà diệu pháp ấy. Bấy giờ, Đế Thích quán sát Thiên chúng, rồi nói kệ:

*Chúng chư Thiên các ông
Quá khứ tu lành ít
Được sinh trong cõi trời
Nếu quả báo trời hết
Nhất định đọa luân hồi*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nghiệp lực khó nghĩ bàn
Đã dắt các chúng sinh
Trong ba cõi, năm nẻo
Sinh ra ở mọi nơi
Các ông cần tinh tấn
Phải suy nghĩ chắc chắn
Sinh diệt chỉ chốc lát
Làm sao không tỉnh giác?
Đường hiểm ác sợ hãi
Nương theo các luật nghi
Vững vàng bảy Giác chi.
Siêng hành tám Chánh đạo
Khéo trụ ở năm Căn
Tăng tưởng với năm Lực
Bốn Niệm và Chánh cần
Và bốn Thân tức kia
Như vậy không thoái chuyển
Ắt đến thành Niết-bàn
Luôn được vui tịch diệt.*

